

ת"פ 45846/03 - מדינת ישראל נגד מרגיריטה גיטרמן - נוכחת

בית משפט השלום בקריה גת

ת"פ 21-03-45846 מדינת ישראל נ' גיטרמן
תיק חיזוני: 785013/2020
לפני כב' השופטת נגה שמואלי מאיר, סגנית נשיא
מדינת ישראל
המאמינה
ע"י ב"כ עזה"ד חני שנפ - נוכחת

נ ג ד
הנאשמה
מרגריטה גיטרמן - נוכחת
ע"י ב"כ עזה"ד זאב פלסברג - נוכח
(בשם עו"ד אלכס שקלובסקי)

מתורגמת לשפה הרוסית, הגב' רות רוזנהיים - נוכחת

הכרעת דין

א. כתוב האישום ורקע כללי

1. כפי הנטען **בחלק הכללי לכתב האישום**, במועד הRELONNTI לכתב האישום gab' בLİB בacz'chnom (להלן: "המתלוננת") ילידת 1940, התגוררה בכתובת מבוא חיל האויר 3 בקריה גת (להלן: "הדירה"), יחד עם בנה (מר יגני קרטפלד) ובת זוגו - הנאשמה.
2. כפי הנטען **בעובדות כתב האישום**, ביום 23.10.2020, בשעה שניונה ידועה למאמינה, בדירה, תקפה הנאשמה את המתלוננת שלא כדין בכך שבעטה בבטנה של המתלוננת באמצעות רגלה והכתה אותה באמצעות מכת אגרוף בכתפה.
3. בנסיבות אלו גרמה הנאשמה לחבלה של ממש בגופה של המתלוננת בדמות המטומה בבטנה.
4. בגין כל אלו, יוכשה לנאשמת עבירה של **תקיפת זkan הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
5. במסגרת הליך הבאת הראיות, העידו מטעם המאמינה העדים הבאים: **המתלוננת**, gab' בLİB בacz'chnom (ע"ת 1); ובנה, מר יגני קרטפלד (ע"ת 2).
6. בנוסף לאלו, הוגש מטעם המאמינה הראיות הבאות: חקירת המתלוננת במשטרה מיום 25.10.2020 (ת/1); צילומי החבלה שנגרכמה למצלוננט מיום 25.10.2020 (ת/2); חקירת הנאשמת באזהרה במשטרה מיום 12.11.2020 (ת/3).
7. מנגד, מטעם ההגנה העידה הנאשמת לבדה, והוגשה הראייה הבאה: סיכום מידע רפואי של המתלוננת מיום 14.09.2021 (ג/1) (מסמך שהוגש לבית המשפט ידי המתלוננת עצמה ביום 22.12.2021, בגין בקשה לפטור מה廷'צבות למשפט עקב מצבה הרפואי).

ב. עיקרי גדר המחלוקת וטענות הצדדים

8. **המאמינה** הטעימה, כי כלל התשתיות הראייתית שנפרשה לפני בית המשפט מוכיחה את אשמתה של הנאשמה

בכל המიוחס לה בכתב האישום מעבר לספק סביר, ובכלל זה: הדברים שמסרה **המתלוונת** הן בסמוך לאירוע והן בבית המשפט, והרושם החיווי שהלה השرتה על אף בעיות הזיכרון מהן היא סובלת; תמנונות החבלה שנגמרה למATALONNETA המחזקות את גרסתה; והחיווק שנמצא לדבריה של המתלוונת בדמות דבריו של ע"ת/2, מהםعلاה כי הנאשمت הודהה בפנוי שהיא הכנה את המתלוונת ואף ה策ערה על מעשה. בנוסף לאלה נטען, כי תחת ההגנה לפיה, חבלתה של המתלוונת נגרמה ככל הנראה כתוצאה מניפויה, הינה חסרת כל בסיס, מה גם שהמסמן הרפואית שעלו נשענה ההגנה (נ/1), נערך כמנה לאחר קרנות האירוע; וכי עדותה של הנאשנת הייתה בלתי אמינה וזאת בשל הסתרות, אי הדיקרים וחוסר הבניהות שעלו מעדותה במשטרת ובבית המשפט. משכך, ביקשה המאשימה להעדיף את גרסתם של עדי התביעה לאופן התרחשויות האירוע על פני זו של הנאשנת, ולהעדיף את הדברים שמסירה המתלוונת במשטרת בסמוך לאירוע על פני הדברים שהלה מסירה במהלך עדותה בבית המשפט בכל הנוגע לאופן שבו הפליאה בה הנאשנת את מכוותיה. מכל האמור לעיל, עתירה המאשימה להרשיע את הנאשנת במיוחס לה בכתב האישום.

9. **מנגד, הנאשנת** כפירה במיוחס לה בכתב האישום, עמדה על חפותה לכל אורך הדרך וטענה כי היא לא תקפה את המתלוונת. וכר ההגנה הטיעמה, כי נוכח השוני המהוות שבין גרסתה של המתלוונת בבית המשפט לבין גרסתה במשטרת, כמו גם העובדה שהמתלוונת הגישה את תלונתה בשינוי של יומיים ללא מתן הסבר סביר, מקרים ליתן אמון בגרסהה. עוד נטען, כי הדברים שמסר ע"ת/2, במהלך עדותה בבית המשפט לפיהם הנאשנת הודהה בפנוי כי היא הכנה את המתלוונת, עומדים בנגדו גמור לדברים שהלה מסר בהודעתו במשטרת לפיהם, הנאשנת מסירה לו כי היא אינה זוכרת כלל את האירוע; וכי עליה ספק שמא החבלה שנגרמה למתלוונת נגרמה לה כתוצאה מניפויה, כשמדובר נתרם לדידה זו כאמור במסמך הרפואית (נ/1), והן בדברים שמסר ע"ת/2 בעדותו, מהם עולה כי המתלוונת נופלת מעט לעת. מכל האמור לעיל, טענה ההגנה כי כלל הראיות שנפרשו לפני בית המשפט אין מוכחות את אשמתה של הנאשנת מעבר לספק סביר, ומשכך יש מקום לזכותה, ولو מחמת הספק.

10. לאחר **עיוון** בכתב האישום שהוגש ובמקרה **שני** על ידי הנאשנת, **שמיעת העדים**, **עיוון בריאות שהוגשו**, **ושמייעת סיכומי הצדדים**, נמצא כי באופן כללי סייר המסתגרת לאירוע שבמוקד כתב האישום אינו שינוי בחלוקת בין הצדדים, כך שבמועד הרלוונטי התגוררה המתלוונת שהינה ילידת 1940, בדירתה יחד עם בנה (ע"ת/2), והנאשנת; וכי ביום 23.10.2020, בשעה שאינה יודעה למאשימה, בדירה, פרץ ויכוח בין המתלוונת לנאשנת בסלון הדירה. **לשיטת המאשימה**, במהלך הויכוח שנתגלו בין המתלוונת לנאשנת, תקפה הנאשנת את המתלוונת שלא כדין בכך שהיא ביטה בבטנה באמצעות רגלה והכתה את המתלוונת באמצעות מכת אגרוף בכתפה, וכי במעשה אלה היא גרמה למתלוונת חבלה בגופה בדמות המטומה בבטנה. לעומת זאת, **לשיטת ההגנה**, הויכוח בין המתלוונת לנאשנת לא גלש לכדי אלימות פיזית מצדה של הנאשנת כלפי המתלוונת, תוך שעולה ספק שמא החבלה שנגרמה למתלוונת נגרמה לה כתוצאה מניפויה סמור לאירוע, ולא כתוצאה מעשה של הנאשנת.

דין והכרעה

ג. טיבו של "ספק הסביר" והערכת העדים

באופן כללי

11. בטרם עברו לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה שבחן לגופו של עניין, ראוי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34ביבא(א) **לחוק העונשין**). ודוק, דרישת זו להוכיח את אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כתנאי להרשעתו בפלילים מעוגנת בתפיסה חברתיות, וכןuda להגן על אמון הציבור בהגינותו של ההליך הפלילי (ראו לעניין זה, **ע"פ 6295/05 OKNIN נ' מדינת ישראל**, (נבו, 25.01.2007); ו**ע"פ 2697/14 ניסים דוד חדד נ' מדינת ישראל**, (ນבו, 06.09.2016)). בהמשך לכך, וכיודע, עולם המשפט של היום הוא דינامي, מתפתח ומשתנה, וכך לצה עיתים עולה צורך בריינון מושכלות יסוד ואף

בכלים מסוג חדש (ראו לעניין זה, גיא סנדר "דבר העורך" מטור דורון מנשה, **התיאוריה של דיני הראיות**, בעמוד 8 (הוצאת פרלשטיין-גינוסר, 2017)). ברוח הדברים האמורים, מעוניין לציין, כי לפי אסטרטגיית ההכרעה המוצמצמת, הדריך היחידה להסיק מסקנת אשמה היא באמצעות הפרכתן של כל השערות החפות המאפשרת אפילו סבירה של המשפט הפלילי, ובאופן זה עיקרון הגנה על חפים מקבל הגנה מרבית שאינה נסתרת בראיות, ברמה של ודאות (מהסוג של ידיעה שיפוטית), ושאינה נחסמת ביחסם כלשהו (ראו, דורון מנשה, "**על חוסר נחיצותן של תוספות ראייתיות**" התיאוריה של דיני הראיות, בעמוד 67 (הוצאת פרלשטיין-גינוסר, 2017); דורון מנשה ואיל גרונר, "**מהות הספק הסביר**", בעמוד 99 (הוצאת נבו, 2017); ודורון מנשה ואיל גרונר, "**אולי נפלה טעות? התאוריה של המשפט החוזר וניתוח פרשת זדורוב**", בעמוד 86-89 (הוצאת נבו, 2021)).

12. עוד יש להזכיר, גם שהדבר הינו בבחינת מושכלות ראשונים, כי סעיף 53 **לקודמת הראיות** [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), מורה כי בית המשפט הוא שיעיר את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהוגותם, נסיבות העניין, אותן האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחנים השכל הישר וניסיון החיים. הקביעה בעניין זה תעשה לאחר שקיים מכלול של שיקולים ובהם, הגיונה הפנימי של העדות; עמידתה במחivan יתר הראיות בתיק; הקוהרנטיות הפנימית שלה; סימני האמת העולים ממנה; וההתרשות מאופן מסירתה (ראו לעניין זה, ע' פ' 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (01.09.2008)). עקרונות קבועים משל עצמם, ילווא את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמה או חפותה של הנואמת.
13. עוד ובטרם אגש לפירוט ניתוח הראיות שערך בית המשפט בתיק זה, אציין, כי במקרה הנדון לא מצאתי להטיל דו-פי באף לא אחד **מעדי התביעה** שנשמעו לפניי. להתרשמותי, עדי התביעה (**המתלוננת וע' ת/2**), ענו על השאלות שנשאלו כדיבע, לא התמכו ממן תשובה ובאופן כללי עדותם השרתה מהימנות, שלמסקונה זו הגעתם לאחר שמיעת עדותם והשוו אותה אל מול כלל העדויות הראיות שהוצעו לפניי, בדgesch על גרסת הנואמת לארוע. עוד יעיר, כי אכן נמצאו כמה אי-דיוקים או סתיות בעדותם של עדי התביעה (ועוד ATIICHSL לעניין זה בהרחבת המשך), ואולם כבר עתה, אקדמי ואומר כי על אף סתיות ואי-דיוקים מסוימים שנפלו בעדותם, הרי שבכל הנוגע **לגרעין עדותם**, מצאתי כי עדותם הייתה Kohrentit, סדורה וברורה, ומתיישבת עם חומר הראיות ועם השכל הישר וניסיון החיים.
14. **בכל הנוגע לעדות הנואמת**, הרי שמדובר בגרסה במשפטה ושמיית עדותה בבית המשפט, תוך בוחינת יתר הראיות בתיק, ולאחר הפעלת שיקול דעת שיפוטי בהסתמך על הידע השיפוטי, ניסיון החיים, השכל הישר ואודותם האמת (אותם כלים משפטיים מסוימים בידי בית המשפט ליישב גרסאות סותרות של עדים (ראו לעניין זה, ע' פ' 2697/14 **ニיסים דוד חדד נ' מדינת ישראל** (נבו, 2016))). הנואמת הותירה רושם בלתי מהימן בלביו של בית המשפט. הדברים אמרים בשים לב עדות עצמה ולאופן מסירתה, לסתירות ואי-דיוקים שנפלו בגרסהה, וכן שהלה הרbetaה להיותם, וניסתה פעמיים רבות להתחמק ממן תשובה לשאלות שאינן נוחות לה, מיעטה למסור מידע, וככלל העיטה באופן מתחמק, מניפולטיבי, פתלタル ומעורפל, תוך שדרביה עמדו בסתייה חזיתית לראיות חייזניות ואובייקטיביות. לדידי, כל אלה מעוררים תהיות ומקשים ליתן בה אמון. משכך, הריני לקבוע כי עדותה של הנואמת הייתה ככל בלתי מהימנה ויקשה על בית המשפט לקבללה כחוותיה, ועוד אדרש לכך בהרחבת המשך הדברים.

15. באשר למסמכים שהוגשו בהסכמה, הסגנון לא ביקש לחזור את ערכיהם, ומשכך, דינם כדין עדות שמסר נתן האמרה, והדבר מסור לבית המשפט האם להסתמך על האמור בהם גם לאמיותות תוכנם, תוך שיקול יתר הראיות (ראו לעניין זה, קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, עמוד 428).

ד. אם הנואמת תקפה את המתלוננת בכך שבטענה בה בבטנה ונתנה לה מכת אגרוף בכתף וגרמה לה לחבלה

16. **וכעת אעbor לגופם של דברים.** ראשית חכמה, אדון בגרסאותיהם של העדים השונים, אקבע ממצאי מהימנות ולבסוף אדון בשאלת העיקרית שעלה בבית המשפט להכריע בה, והוא האם הנאשمت תקפה את המתלוונת בכך שבעתה בה בבטנה והтиיה לעברה מכת אגרוף בכתפה, ובכך גרמה לה לחבלת הנטענות בכתב האישום.
17. אקדים ואומר, כי במסגרת שמיית עדותה של המתלוונת, ונוכח הסתירה שנמצאה בין חלק מהדברים שהלה מסרה בהודעתה במשטרת לבין הדברים שהיא מסרה במהלך עדותה בבית המשפט, וכן השיטוון, מחלת השכחה, ממנה היא סובלת כיום, מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה להכריז על העדה כיuda עונית לפי סעיף 10(א) לפקודת הראות [נוסח חדש], תש"א-1971 (להלן: "פקודת הראות"), ולקבל את הדברים שהיא מסרה בחקירתה במשטרת מיום 25.10.2020 (ת/1), כראיה קבילה במשפט.

גראות העדים (עיקרי הדברים)

18. בהודעתה במשטרת (ת/1), מסרה **המתלוונת** את הדברים הבאים: "אני באתי לפה להתלוון על מרגריטה גיטרמן היא בת זוגתו של הבן שלי יבגני, לא מזמן היא השתחררה מבית המעצר. והיא תקפה אותי ביום שישי... ביום שישי האחون זה היה הפעם הראשונה שהוא תקפה אותי. היא גרה אצל עלי עם הבן שלי. ואני כבר לא זכרת באיזה שעה זה היה אבל בשעות הערב ניגשתי אליה לשאול אותה זה משחו ואז היא נתנה לי מכח עם الرجل שלו בבטן שלי ואז נתנה לי אגרוף בכתף שלי... ואז ביקשתי ממנו שתיצא והוא לא הסכימה וזהו הכל המשיך קרניל... ואז היה משחו בין הבן שלי למרגריטה לאחר מכן אחורי כמה שעות הגיעו משטרת..." (ת/1, שורות 15-4, הטיעויות הינן המקורי). כן צינה המתלוונת: "הכול היה בסדר היא תמיד באה אכלתנו גרה עם יבגני. באותו יום שישי היא שתחטה אני לא יודעת אולי יש לה בעיות בראש אבל אז היא נתנה לי מכח ברגל בבטן שלי ואז אגרוף בכתף שלי" (עמוד 1, שורות 17-18). לשאלת החוקרת מדוע המתלוונת לא טרחה לספר לשוטרים שהגיעו לדירתה (יותר מאוחר באותו היום, בקשר לאיורע אחר שהתרחש בין יבגני לנאשמת), על שאירע לה, השיבה המתלוונת: "**לא שאלו אותי, סליחה אני מובלבלת הראש שלי לא עובד**" (עמוד 2, שורות 21-19). לשאלת החוקרת איך היא יודעת שהתקיפה אירעה ביום שישי השיבה המתלוונת: "זה היה בסיום שישי אני חשבתי, אני בטוחה שזה קרה לפני שהמשטרת הגיעו אלינו בעקבות מה שקרה בין יבגני למרגריטה" (עמוד 2, שורות 36-38), ובהמשך לכך מסרה המתלוונת שהתקיפה התרחשה בסלון הבית (עמוד 2, שורות 39-40). עוד יותר, כי המתלוונת מסרה כי זיכרונה אין במשמעותו של גלה המתקדם וביעות הזיכרון מהן היא סובלת, וכי לעיתים היא שוכחת דברים ומתבלבלת בזמןים (עמוד 1, שורה 12; עמוד 2, שורה 12; עמוד 2, שורה 35).

19. במסגרת **פרשת התביעה**, בחקירתה הראשית בבית המשפט מסרה **המתלוונת** את הדברים הבאים: "הנאשمت הייתה בבית שלי יחד עם הבן היו בחדר, ישבו ודיברו. אני היתי במטבח ובישלתי אחר כך אני הסתובבתי ופתאום אני רואה שהנאשمت עומדת בסלון ושאלתי אותה ריטה מה את עשו כאן? במקום לענות היא אמרה שום דבר ואני נתנה **לי סטירה בלחין וגם הרביצה לי עם الرجل שלו בבטן שלי**" (עמוד 13 לפירוטוקול, שורות 6-3). כשחצגה לה התובעת את הדברים שהיא מסרה במהלך חקירתה במשטרת לפיהם הנאשמת תקפה אותה באמצעות בעיטה לבטן ואגרוף לכף מסרה המתלוונת: "**לגביו אגרוף בכתף לא, אבל כן הייתה סטירה בלחין. עם الرجل נתנה לי מכח בבטן, לא נתנה לי אגרוף בכתף אלא סטירה בפנים...**" (עמוד 13, שורות 13-14). "ש: אני מציגה לך מאותה הודהה שמסרטת במשטרת בשורה 17 **"היא נתנה לי מכח עם الرجل בבטן שלי ואז אגרוף בכתף שלי"** מה תוכל לומר על זה? ת: לא נכון, היא נתנה **לי סטירה בלחין**. ש: ומה קרה לך מההכה שהיא נתנה לך בבטן? ת: **שום דבר**" (עמוד 13, שורות 15-19). המתלוונת חזרה כמה פעמים במהלך עדותה על גרסתה לפיה הנאשמת סטרה לה בלחין ולא הטיחה לעברה אגרוף בכתף (עמוד 13, שורות 15-16; עמוד 15, שורות 1-3). לאחר שעומתת המתלוונת פעם נוספת עם העובדה שבחקירתה במשטרת היא מסרה שהנאשמת תקפה אותה באמצעות מכח בכתף ולא סטירה בלחין, השיבה המתלוונת: "**אני מתבלבלת אני לא יודעת. נתנה מכח זהה... היא נתנה לי מכח, נכון. הראש שלי לא כבר**"

לא פועל, אם כתוב אז אמרתי" (עמוד 17, שורות 11-8). כן אישרה המתלוונת כי החבלה המתועדת בת/2 הינה החבלה שגרמה לה הנאשמה (עמוד 13, שורות 25-20), וכי האירוע התרחש בסלון הבית (עמוד 17, שורות 23-25).

20. **ע"ת/2**, מסר במסגרת **חקירתו הראשית** בבית המשפט כי הוא לא ראה את האירוע שכן הוא היה מצוי באותו עת בחדרו, אך הוא שמע רעש וצעקות (עמוד 24, שורות 11-14). עוד מסר העד כי לחרת המתלוונת סיפרה לו כי הנאשמה כתה אותה, וכי הוא ראה במו עיניו את החבלה שנגרמה למתלוונת (עמוד 24, שורות 18-24). לשאלת המשימה האם הוא שוחח על אודוט האירוע עם הנאשמת השיב: "**הכול התחיל מאמין**. **אם מאהרה** שהוא לא בסדר לנשחת וריטה התחלת אתה בעיות. ש: מי אמר לך את זה? ת: מצביע על הנאשמת. ש: איך הנאשמת הגיבה שדיברת אתה על זה מבחןך רגשית? ת: בסדר. היתה רגועה אבל לחרת. אותו יום מתי היה בעיה הנאשמת הלכה מהבית. לחרת ראייתי אותה ודיברנו ברוגע ושאלתי אותה את כל השאלות. ש: מה היא ענתה? ת: **היא ענתה שאימה העלה אותה והוא התעצבנה ועשה בעיות.** ש: מה זה עשתה בעיות? ת: **הנאשמת נתנה מכות למתלוונת**" (עמוד 25, שורות 1-12). כן אישר העד כי לאחר המקרה הנאשמת ביקשה סיליחה מאמו המתלוונת, ולשאלת המשימה מדוע הנאשמת ביקשה סיליחה הלה השיב: "**היא לא כל כך בריאה בנסיבות,** **היא הבינה אחר כך שמה שהיא עשתה זה לא בסדר וביקשה סיליחה על מה שהיא עשתה**" (עמודים 25-26).

21. בחקירתו הנגדית השיב ע"ת/2, לשאלת הסגנור מדוע המתלוונת סיפרה לו על האירוע רק לחרת היום: "**אחדותי הגיעה, החליפה בגדים לאימה ופתחום ראתה את השטף דם. אז אימא קראה לי ואמרה "זה ריטה נתנה לי מכה"**" (עמוד 27, שורות 6-2). עוד מסר העד (בתגובה לשאלת הסגנור), כי המתלוונת נפלה כמה פעמים, גם עבר לאירוע, אם כי הוא לא ראה את המתלוונת נופלת בזמן האירוע (עמוד 27, שורות 15-19). כן מסר העד בשנית כי בזמן האירוע הוא היה מצוי בחדרו, ואולם הוא שמע קולות של מריבה בוקעים מהדירה (עמוד 29, שורות 16-17), וכי היחסים בין המתלוונת לנאשמת היו טובים נכון למועד האירוע (עמוד 24, שורות 6-5).

22. **בכל הנוגע לגרסת הנאשמת**, בחקירתה במשטרת מיום 12.11.2020 (ת/3), הכחישה הנאשمت כי היא תקפה את המתלוונת (עמוד 2 שורה 2; עמוד 3 שורות 14-15), אם כי היא אישרה את הדברים הבאים: "**רבנו בקללות** **אבל אחרי זה הסתובבתי והלכתי...בבית שלה רבנו. היא התחלת לקל אותו ניסיתי להרגיעו** **אותה. אחרי זה רבתי עם יבגני והלכתי זה באה משטרת**" (עמוד 3, שורות 28-30). לשאלת החוקר על מה הן רבו ענתה הנאשמת: "**מקללים אותו. אני מקללת בן אדם? אני לא רוצה לדבר על זה כואב לי את זה. אני גם בן אדם חולה**" (עמוד 3, שורות 32-33). לשאלת החוקר האם היא הטיצה אגרוף לעבר כתף המתלוונת השיבה הנאשמת: "**לא. אני אפילו לא הרבעתי כלום. מה אני ארבעץ לזקנה?**", ולשאלת החוקר האם היא בעטה במתלוונת בביטחון הלה השיבה: "**מה פתאים חס וחיליה**" (עמוד 3, שורות 37-40), ובהמשך: "**אני לא עיתן כלום. חוץ מהשיה קיללה אותו ויצאתי החוצה להתאזרר**" (עמוד 3, שורה 42, הטעות הינה במקור). כן הכחישה הנאשמת כל קשר לחבלה שנגרמה למתלוונת המתועדת בתמונות שהוצגו לה (עמוד 3, שורות 47-52).

23. במסגרת פרשת ההגנה, **הנאשמת** מסרה בחקירה הראשית את הדברים הבאים: "**הייתי גרה שם, השתחררתי לא זמן מבית סוהר, אימא של יבגני בן הזוג שלי הסכימה שאני אגור קצר לא הרבה זמן לי...באותו יום אני יבגני שתינו קצר ודקלה, היה לנוRib...רבתי עם יבגני, יצאתי החוצה מהבית בכלל, בחדר מדרגות התאזררתי ונכנסתי הביתה. אז אימא של יבגני ישבה בסלון, אין שנכנסים לבית יש סלון, אימא של יבגני התחלת לקל זהה, ואני נעלבתי ונכנסתי לחדר זהה, יבגני גם היה בחדר, באה משטרת זהה**" (עמוד 31, שורות 13-21). לשאלת הסגנור מדוע הגיעו משטרת השיבה הנאשמת: "**או שלא באה משטרת, אני לא זוכרת הרבה פעמים הייתה משטרת אצלנו ואני לא זוכרת לבדוק מה היה באותו יום**" (עמוד 31, שורות 22-24). ציינה הנאשמת שוב כי האירוע הסתכם בקללות (עמוד 31, שורות 25-26).

24. בחקירתה הנגדית, מסרה הנאשמת כי נכוון למועד האירוע ויחסה עם המתלוונת היו טובים; הכחישה כמה פעמים כי היא כתה את המתלוונת (עמוד 33, שורות 6-14; עמוד 34, שורה 1; עמוד 34, שורות 25-26); מסרה

כי יחסיה עם **ע"ת/2** היו טובים (עמוד 35, שורות 7-1); הכחישה כי היא שוחחה עם **ע"ת/2**, לאחר קרות האירוע וכי היא הודתה בפנוי שהיא הכתה את המתלוונת, או כי היא ביקשה להתנצל בפני המתלוונת על מעשה (עמודים 35-36); והכחישה כי החבלה שנגרמה למתלוונת נגרמה באשמהה (עמוד 36, שורות 13-8).

קביעת ממצאי מהימנות

**25. לאחר שמיית העדים ועיוון בכלל הראות שהוגשו, והשווות כלל החומרים ובדיקתם כמאגר אחד -
מצאתו להעדייף באופן מובהק את גרסתה של המתלוונת לאופן התרחשויות האירוע על פני גרסת
הנאשמה, ואנמק.**

26. ראשית, לאחר שמיית עדותה של המתלוונת והשווותה אל מול כלל העדויות והראיות שנפרשו לפני לא מצאתו להטיל זופי במתלוונת. המדובר באישה קשישה בת 80, אשר העידה על אופן התרחשויות האירוע כפי שהיא זכרה אותו, והיא אף לא היססה להודות כי היא אינה זוכרת חלקים מסוימים שבו. כמו כן, גם המתלוונת וגם הנאשמה מסרו כי נוכן למועד האירוע שררו ביניהן יחסים טובים (מה גם הסגנון בסיכון לא טען כי הוא התרשם מהמתלוונת משקרת בכוונה תחילה), כך שלא מצאתו סיבה לכך שהמתלוונת תטול בנאשמת אשםתו שווה. מה עוד, שעדותה של המתלוונת אינה עומדת על רגילה שלה, והיא נשענת על ראיות נוספות בתיון (כפי שיפורט בהרבה בהמשך), אשר מוכיחות את גרסתה לפיה החבלה שנגרמה לה, נגרמה כתוצאה מעשה של הנאשמת.

27. CAN המקום לציין ולהזכיר כי בשל סטייה מסוימת שנפלה בין הדברים שמסירה המתלוונת במשטרה לבין הדברים שהיא בiała עדותה בבית המשפט, עת בחקירתה במשטרה היא מסירה כי מלבד העובדה שהנאשמת בעיטה בה בבטנה, היא גם הכתה אותה **במכת אגרוף בכתפה** (**ת/1**, עמוד 1, שורות 15-4), ואילו בבית המשפט עמדה המתלוונת על כך שמעבר לעביטה בבטנה הנאשמת סטרה לה על לחיה, ולא הכתה אותה במכת אגרוף בכתף (עמוד 13, שורות 25-26; עמוד 15, שורות 16-15; עמוד 17, שורות 1-3), מצאתו להיעתר לבקשת המאשימה להכריז על המתלוונת כ'עדיה עוינית'. עם זאת, יובהר, כי הסטייה האמורה אינה מביעה על כך שהמתלוונת שקרה או כי היא אינה מהימנה, אלא, ש לדידי, הדבר נועז בטיבו ובטבעו של הזיכרון האנושי בכלל (ראו לעניין זה, **ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל** (ນבו, 04.03.2004)), ובכן שהמתלוונת, שהינה אישת מבוגרת אשר סובלת מחלות השכחה העידה בבית המשפט על אשר אירע לה לפני מעלה משנה, בפרט. דברים אלו נתמכים הן בחומר הראיות ומהמסמך הרפואי שהמתלוונת עצמה הגישה לבית המשפט (**ג/1**), הן מהדברים שהלה מסירה בבית המשפט, לפיהם היא אינה זוכרת פרטים מסוימים וסובלת מבעיות זיכרון. וידges, כי על אף שבתחילת המתלוונת במהלך עדותה בבית המשפט עמדה על כך שהנאשמת סטרה לה, אזי לאחר שהיא עומתה פעם נוספת עם העובדה שהחקירתה במשטרה היא מסירה שהנאשמת הכתה אותה במכת אגרוף בכתפה ולא סטרה על לחיה (מעבר לעביטה בבטן), השיבה המתלוונת: "**אני מתבלבלת אני לא יודעת. נתנה מכח זהה... היא נתנה לי מכח, נכון. הראש שלי לא כבר לא פועל, אם כתוב אז אמרתי**" (עמוד 17, שורות 11-8), כשבדבירה אלה אישרה למעשה המתלוונת את נוכנות הדברים שנמסרו על ידה ביאלן חקירתה במשטרה.

28. ודוק, הדברים הנוגעים לרושם המהימן שהשרטה המתלוונת בעדותה לגבי אופן התרחשויות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום, אמרוים מבלתי הטעלים מאותו אי-דיק מסיים שעליינו עדותיה זה עתה, אלא ש לדידי זה לא נפל לשורש עדותה או שהיא בו כדי להשליך על העודה לשילוי. שkn וכידוע, סטיות ואי-דיק מסיקות מוסומות, כשלעצמו, לא בהכרח יביאו לקביעה לפיה העדות כולה כמכלול אינה מהימנה (ראו לעניין זה, **ע"פ (מחוזי ב"ש) 18-04-18 47736 מדינת ישראל נ' אמג'ד אלקיים** (ນבו, 27.03.2019); **תפ"ח (מחוזי נצ')** **112-09 מ.י. פרקליטות מחוז הצפון-פלילי נ' דוד בוניפיד (עציר)** (ນבו, 23.05.2010); **עפ"ת (מחוזי מרכז)** **4853-04-08 מוצפא מצארוה נ' מדינת ישראל** (ນבו, 07.09.2008); **ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד (6) 205, 224 (2002); **ע"פ 13/433 מדינת ישראל נ' פלוני** (ນבו, 02.06.2014)). יחד עם זאת, וכפי שעוד יפורט בהמשך הדברים, הרי שבעל הנוגע לplibת האירוע באשר להטחת האגרוף בכתפה של המתלוונת מצדה של הנאשמת, מצאתו לקבוע כי זיכרונה של המתלוונת היה טרי יותר בעת מתן הודעה במשטרה מאשר בשעת

עדותה בבית המשפט שכן אז, ובສמוך לאירוע היא זכרה היטב את פרטיו (וזאת לעומת זיכרונה שהוקהה מעט בעבר שנה בעת מתן עדותה בבית המשפט, ובשים לב למצבה הבריאותי, כשדבר זה (כאמור) נתרם בדבריה של המתלוונת עצמה).

29. **שנית**, ובכל הנוגע **לplibת האירוע באשר לבעיטת הנאשמת בבטנה של המתלוונת**, הרי שהמתלוונת מסרה לה הודיעתה במשטרת והן במהלך עדותה בבית המשפט באופן עקבי כי הנאשمت הגיעו לסלון ביתה והقتה אותה. כך גם המתלוונת חזרה על כך (הן במשטרת הן בבית המשפט), שאחת המכחות שהפליאה בה הנאשمت הייתה בעיטה בבטן שהובילה לחבלתה.

30. לא זו בלבד, אלא (וכמובן), הנאשمت עצמה תמכה בדבריה במהלך עדותה בבית המשפט, בסיפור המסגרת לאירוע כפי שתואר על ידי המתלוונת. וכך, המתלוונת מסרה להודיעתה במשטרת כי האירוע בינה לבין הנאשמת אירע ביום שישי, וכי היא זוכרת בוודאות של אחר האירוע, נתגלו ויכוח בין הנאשמת ליבגני (**ע"ת/2**), שלאחריו הגיע המשטרת לדירה (**ת/1**, עמוד 1, שורות 15-7), כאשר גם הנאשמת אישרה בחקירתה במשטרת דברים דומים לפיהם המשטרת הגיעו לאחר נתגלו ויכוח בין ליבגני (**ת/3**, עמוד 3, שורות 31-30)) (אם כי הלה מסרה בעודותה דברים שונים לפיהם הוויכוח עם הנאשמת פרץ לאחר שהיא רבה עם **ע"ת/2**, שבעקבותיו הגיעו המשטרת למקום (עמוד 31 לפרטוקול שורות 16-21(16-20)); כמו כן, המתלוונת מסרה כי האירוע התרחש בסלון הבית (**ת/1**, עמוד 2, שורות 39-40; עמוד 13 לפרטוקול, שורות 7-3)), ואף הנאשמת אישרה כי הוויכוח בינה לבין המתלוונת אירע בסלון (עמוד 31 לפרטוקול, שורות 21-18); וכן גם, המתלוונת מסרה בחקירתה במשטרת כי הנאשמת שתחה באותו יום אלכוהול (**ת/1**, עמוד 1, שורה 17), תוך שהנאשמת אישרה עניין זה במהלך עדותה בבית המשפט (עמוד 33, שורות 24-23). יצא אףוא, כי כמעט טענת המתלוונת כי הנאשמת תקפה אותה פיזית, דבר שהוא שני בחלוקת בין הצדדים, הרי שבכל הנוגע ליתר הפרטים שמסרה המתלוונת באשר לאירוע, אין חולק שהדברים שהלה מסרה היו ככל מדויקים.

31. בעניין טענת הגנה בדבר **השיוי** שחל בהגשת תלונה מצד המתלוונת, עת המתלוונת הגישה את תלונתה במשטרת רק כעבור יומיים מעת קרות האירוע, יצוין, כי **ע"ת/2**, מסר במהלך עדותו בבית המשפט כי כבר למשך היום המתלוונת סיפרה לו על אירוע והראתה לו את החבלות של גופה (עמוד 24, שורות 15-26), וזאת לאחר שבתה של המתלוונת הגיעו לדירה וגילתה על אירוע אשר היא החליפה למתלוונת בגדים והבחינה בשטף הדם של גופה (עמוד 27, שורות 3-4). משכך נראה כי גרסתה הראשונית של המתלוונת ניתנה בסמוך להתרחשויות האירוע, הגם אם לא בצורה מפורטת (וראו לעניין זה, **ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני** (ນבו, 01.09.2008)). בנווסף, אלה עיקרים של דברים, לטעמי אין לצפות כי אישעה קשישה כבת-80, הנתונה במצב בריאותי רעוע, מזדהה מיד לאחר קרות האירוע להגיע לתחנת המשטרת ולהגיש תלונה, וביתר שאת כאשר מדובר בעבירות הבוצעות בתוך התא המשפחת (גם שمبرוצעת בו עבירה נחפה להגיש תלונה, וביתר שאת כאשר מדובר בעבירות הבוצעות בתוך התא המשפחת), ובוודאי לא כאשר מדובר באישה מבוגרת עם בעיות בריאותיות מורכבות (וראו לעניין זה, **ע"פ 5386/05 בילל אלחווטי נ' מדינת ישראל** (ນבו, 18.05.2006)). עניין זה נתרם אף בדברים שמסרה המתלוונת בתגובה לשאלת החוקרת מודיע היא לא סיפרה לשוטרים על אירוע באותו היום כאשר המשטרת הגיעו לביתה: **"לא שאלו אותי, סlipה אני מבולבלת הראש שלי לא עובד"** (**ת/1**, עמוד 2, שורות 19-21).

32. נכון העובדה של מהירות היום סיפרה המתלוונת לשני ילדיה על אירוע תוך שהאחרונים הבחינו בחבלה של גופה (כך לדברי **ע"ת/2**); כשהתלוונת הוגשה בתוך פרק זמן קצר, כימיים לאחר קרות האירוע; ובהתוותה של המתלוונת אישעה קשישה הסובלת מבעיות בריאותיות שונות - הרי שבנסיבות העניין, לא מצאתי כי תלונתה הוגשה בשינויו, ובוודאי לא כזה הפוגע במהימנותה והמצדיק הפקחתה ממשקל עדותה, מה עוד שמצוותי הסבר מניח את הדעת לכך שהמתלוונת הגישה את תלונתה במשטרת כעבור יומיים מעת קרות האירוע (וראו **ע"א 7426/14 פלונית נ' עוז' אורי דניאל** (ນבו, 14.03.2016))).

33. **שלישית**, ואשוב לגופם של דברים, **חייב משמעותי לgresת המתלוונת ניתן למצוא בדבריו של ע"ת/2**, בבית המשפט, אשר מסר כי חרף העובדה שהוא מציין בחדרו בעת התרחשויות האירוע, **הרי שהוא שמע צעקות**

וקולות מריבה בין המתלוונת לנאשמה (עמוד 24, שורות 14-11; עמוד 29, שורות 22-16). בנוסף לאלו, העד מסר (כאמור), כי למחמת היום המתלוונת סיפרה לו כי הנאשמת תקפה אותה, וכי הוא הבחן בחבלת שעלה בטענה (עמוד 24, שורות 26-19). וווער, כי הדברים מקבלים משקל לא לעניין תוכן דבריה של המתלוונת לפיהם הנאשمة תקפה אותה, אלא לעצם אמירותם, ולעובדתה שהעד מסר כי הוא קלט בחושיו את המתלוונת אומרת בפניו, כבר למחמת היום, כי הנאשמת הכתה אותה (וראו י' קדמי, **על הראות**, חלק שני עמוד 553-554 (התש"ע - 2009); **ע"פ 11/58 יוסף מנקס, ו-2 אח' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, יב 1905 (1958)). דבריו אלה של **ע"ת/2**, מחזקים את גרסתה של המתלוונת ונוטנים להם נופך מהימן (וכאמור זה מכבר, מחלישים את טענת השהוי לה טענה ההגנה).

34. למען שלמות התמונה אצ"ן, כי **בכל הנוגע לחלוקת שנפלה בין הצדדים באשר לשאלת האם הנאשנת הודתה בפני **ע"ת/2**, כי היא תקפה את המתלוונת** (עמוד 25 לפרטוקול, שורות 12-7), הרי שלאחר שמייעת עדותו של העד בבית המשפט וקריאתה חוזרת ושנה, תוך השוואת הדברים שהלה מסר לדברים שהוא אישר שנמסרו על ידו במשטרת (שכן הודיעתו במשטרת לא הוגשה כראייה במשפט), נראה כי ישנו קושי של ממש לקבוע כי העד מסר בבית המשפט כי הנאשנת הודהה בפניו כי היא תקפה את המתלוונת, ואנמא.

35. במהלך עדותו בבית המשפט מסר **ע"ת/2**, בעניין זה את הדברים הבאים: "ש: **איך הנאשנת הגיבה שדיברת אליה על זה מבחן רגשית?** ת: בסדר. **היתה רגעה אבל למחמת**. אותן **יום מתי היה בעיה הנאשנת הלכה מהבית**. למחמת ראיתי אותה ודיברנו ברוגע ושאלתי אותה את כל השאלות. ש: מה היה ענתה? ת: **היא ענתה שאימה העליה אותה והיא התעצבנה ועשה בעיות**. ש: **מה זה עשתה בעיות?** ת: **הנאשנת נתנה מכות למתלוונת**" (עמוד 25, שורות 12-6). עם זאת, בהמשך הדברים מסר העד: "ש: **אני מפנה אתך לשורה 23-26 להודיעך מהמשטרה מיום 12.11.20 בשעה 18:03** שט אמרת בשורות 20-26 ובשורות 32-34 "היא אמרה לך איפה היא קיבלה מכה?" ענית "בבטן" ושאלנו אותך **"דיברת על זה עם מרגיריטה?"** ענית "כן, היא חולה, היא קצת פסיכית, היא בוכה, אמרה לי שהיא מצטערת, היא לא זוכרת מה שהיא עשתה את זה, זה לא בכוננה היא אוהבת את אימה שלי". מרגיריטה בסדר היא טובת אבל יש זמן שהיא מתפוצצת, היא שומעת מילה לא טובת והוא לא יודעת מה היא עשו" בשורה 32 "יום אחריו דיברינו עם מרגיריטה, היא בוכה על זה, אימה לא רוצה לראות אותה. **היא רצתה לבקש סליחה אבל אימה לא רוצה לדבר אתה**". מה אתה אומר לגבי הדברים שאמרת במשטרת? ת: **כן נכון, מה שאמרת במשטרת נכון**" (עמוד 25, שורות 13-22). יצא אפוא, כי מחד גיסא, העד אישר שהודיעתו במשטרת הוא מסר שהנאשנת אמרה לו לאחר האירוע שהיא אינה זוכרת את שירען, ומайдך גיסא, ובאותה נשימה העד מסר בבית המשפט כי הנאשנת אמרה לו כי היא הכתה את המתלוונת, כאשר על פניו שמי טענות אלו סותרות זו את זו ואין יכולות לדור בcpfיה אחת.

36. עם זאת, בחינמתם לעומק של הדברים **ע"ת/2**, מסר במהלך עדותו בבית המשפט (**"היא ענתה שאימה העליה אותה והיא התעצבנה ועשה בעיות"**. ש: **מה זה עשתה בעיות?** ת: **הנאשנת נתנה מכות למתלוונת**"), מעלה כי העד למעשה מסר כי הנאשנת אמרה לו שהיא עשתה 'בעיות', בעוד שבהמשך דבריו ומשהותה שאלת מה היה כוונתו במילוי 'עשה בעיות', הלה השיב שהנאשנת נתנה למתלוונת מכות. לדידי, מדברים אלו לא ניתן לקבוע משליך סביר האם העד התקoon לכך שהנאשנת אכן הודהה בפניו שהיא הכתה את המתלוונת, או שמא העד התקoon לכך שהנאשנת אף מסרה לו שהיא עשתה 'בעיות' (וain חולק כי התגלעה מריבה בין הנאשנת למתלוונת), ואילו תשובה 'מכות', לשאלת המאשינה, הינה פרשנותו וסבירתו של העד ובגדיר **תובנה שבדייעבד**. אצ"ן, כי המאשינה לא חידזה עניין זה בשאלותיה די הצורך, אף הסגנון המלומד, מטיסותיו שלו, חרף העובדה שלכאורה העד מסר בבית המשפט דברים שונים מalto שהוא מסר בהודיעתו במשטרת, לא נמצא לנכון להטיח סתרה לכואורית זו בעד ולקיים את הסבירו, כך שלא ניתנה לעד אפשרות להסביר את דבריו ההלכה. כשדברים אחרים אלה נאמרים ביתר שאת שפת אמו של העד אינה השפה העברית. בשעה שחקירתו של העד במשטרת לא הוגשה כראייה, ברוי כי התמונה בכללותה אינה מונחת בפני בית המשפט (למעט הדברים שהעד אישר

- שהוא אמר במשפטה), כשאף דבר זה מעלה קושי להגעה למסקנה נחרצת בשאלת האם אכן הנאשمت הודהה בפנוי כי היא תקפה את המטלוננט.
37. חזוק לשפק המטעור בשאלת האם אכן הנאשמת הודהה בפני **ע"ת/2**, כי היא תקפה את המטלוננט ניתן למצוא בכך שמיד לאחר דבריו של העד שהובאו זה עתה (**"היא ענתה שאימה העלביה אותה והוא התעצבנה ועשה בעיות. ש: מה זה עשתה בעיות? ת: הנאשמת נתנה מכות למטלוננט"**), הלה אישר כי הוא מסר בהודעתו במשפטה שהנאשمت מסרה לו כי היא אינה זוכרת את שעשתה: "...אמרה לי שהיא מצטערת, היא לא הזכרת מה שהיא עשתה את זה...", והוא אף אישר כי הדברים שנמסרו על ידו במשפטה הינם נכונים: "כן נכון, מה אמרתني במשפטה נכון..." (עמוד 25, שורות 22-4).
38. בסיכומה של נקודה זו יאמר, כי לא מצאי לקבוע מסמורות בשאלת האם אכן העד מסר במהלך עדותו בבית המשפט כי הנאשמת הודהה בפנוי כי היא תקפה את המטלוננט (cuturite המאשימה), או שמא אמירותו בבית המשפט לפיה הנאשמת הודהה בפנוי כי היא הכטה את המטלוננט הינה פרשנותו למילה 'בעיות'. לא זו בלבד, אלא שלא מצאי לקבוע (cuturite ההגנה), כי דבריו אלו של העד עומדים בניגוד לדברים שהלה מסר בהודעתו במשפטה, לפיהם הנאשמת אמרה לו לאחר האירוע כי היא אינה זוכרת את שאירע.
39. לדידי, הגם אם נמצא אי-דיוק מסוים בדברי העד (וכזכור, עליה ספק בעניין זה), הרי שככל, העד הותיר רושם אמין בלבו של בית המשפט, תוך שהוא השיב על השאלות שנשאל לו לא התחמקות, הלה לא הגיזם בתיאורי, ונראה היה עליו כי הוא חפש בטובتها של הנאשמת, וכי הוא מצוי ביחסים טובים עמה, כפי שהוא מסר בעצמו (עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 14-15), וכפי שארע העידה הנאשמת במהלך עדותה בבית המשפט בכלתו ופרט, הרי שבלאו hei, לאחר בחינה זהירה ומדוקדקת של דבריו, מצאי לערוך פלגין דיבורא' בדברים שהלה מסר במהלך עדותו בבית המשפט (וראו לעניין זה, ע"פ 7637/05 **שלמה יוסף ב' מדינת ישראל** (נבו, 05.07.2007)), ולאחר מכן של העד בכל הנוגע לכך שלמחירת האירוע הנאשמת שוחחה עמו; הצעירה על מעשה וביקשה את סילוחה של המטלוננט (על אף שהיא טענה כי היא אינה זוכרת את מעשה), ולדחות את דבריו של העד מהם עשוי להשתמע כי הנאשמת הודהה בפנוי כי היא תקפה את המטלוננט.
40. ברוח הדברים האמורים, ובחרזה ללבית עדותו של **ע"ת/2**, הרי שחייב נסף לגרסת המטלוננט, ניתן למצוא בדבריו של העד במהלך עדותו בבית המשפט (הלה אף אישר שההודעתו במשפטה הוא מסר דברים דומים), לפיham (וכזכור), למחמת האירוע הוא שוחח עם הנאשמת, והוא מצטערת על המקרה וביקשה סיליחה(עמוד 25 לפרוטוקול, שורות 13-22; עמוד 26, שורות 1-3). כך גם העד אישר במהלך עדותו בבית המשפט כי בחקירהו במשפטה הוא מסר כי הנאשמת: "כן, היא חולה, היא קצר פסicit, היא בוכה, אמרה לי שהיא מצטערת, היא לא זוכרת מה שהיא עשתה את זה, זה לא בכוננה היא אוהבת את אימה שלי. מרגניתה בסדר היא טוביה אבל יש זמן שהוא מתפוצצת, היא שומעת מילה לא טוביה והוא לא יודעת מה היא עשו..." (עמוד 25, שורות 22-13).ברי כי לו הנאשמת לא הייתה תוקפת את המטלוננט אזי לא היה מקום שהיא תצטער על מעשה ותבקש הימנה סיליחה, תוך שיעוד האופי שמסר העד על אודוט הנאשמת עולה בקנה אחד עם התקופנות הנטענת שהלה הפגינה כלפי המטלוננט באירוע שבמוקד כתוב האישום.
41. **רביעית**, מעבר לכל האמור עד כה, הרי **שתייעוד החבלה בתמונות הצבע שהוגשו (ת/2)**, בהן נראה חבלה בדמות שטף דם בולט בצדיה של בטנה התחתונה של המטלוננט, מחזק אף הוא את גרסת המטלוננט לפיה הנאשמת תקפה אותה בכך שהיא בעטה בטנה.
42. בעניין זה אציג, כי ההגנה העלתה תרخيص חלופי לפיו יתכן כי החבלה נגרמה למטלוננט כתוצאה מנפילתה בסמו לאירוע. לתמיכת מהה זו, הפניה הגנה הן למסמך הרפואי שהוגש על ידי המטלוננט עצמה (**ג/1**), ממנו עולה כי הלה דיווחה כי היא נפללה כמה פעמים; והן לדברים שמסר **ע"ת/2**, במהלך עדותו בבית המשפט מהם עולה כי המטלוננט נופלת מעט לעת. בכל הנוגע לתזה זו של הגנה, אין לי אלא לדחותה בשתי ידיים, שכן המסמך הרפואי עליו הסתמכה הגנה הינו מיום 14.09.2021 - **כשנה לאחר קרונות האירוע**, שבו שברי שאין בו כדי ללמד דבר על

43. אודות מצבה הבריאות של המתלוננת ביום האירוע עצמו או על כך שהמתלוננת מעדה או נפלת ביום זה. כך גם, **ע"ת/2**, מסר כי אכן קרה שהמתלוננת נפלת במקומות סמוכים למועד קורת האירוע, **ואולם, הוא לא ראה אותן נופלות ביום האירוע או בסמוך לו**, והוא רק הסכים תיאורית, כי יכול ותגרם למתלוננת מכיה כתוצאה מהנפילה (עמוד 27 לפוטווקול, שורות 16-22). בהמשך לכך (וכאמור), **ע"ת/2**, מסר כי המתלוננת אמרה לו **ישירות**, לאחר שהיא ראתה לו את החבלה שעלה ביטנה כבר לមחרת האירוע (לאחר שאחותו החליפה למתלוננת בגדים והבחינה בשטף הדם שהתנוסס על בטנה של המתלוננת), כי המכיה נגרמה לה כתוצאה מעשה של הנאשפת (עמוד 24 לפוטווקול, שורות 19-26; עמוד 27 לפוטווקול, שורות 6-2).
44. טעם נוספת לדחית תזת ההגנה נעוז בכך שכן הייתה מרובה ליפול ולהיחבל בגופה, הרי שההמיטה שהתנוססה על ביטנה לא הייתה מעוררת את חדם של ילדיה כי יכול והתרחש אירוע דופן.
- מה עוד, שיעון בצלומי החבלות של המתלוננת ביום **25.10.2020 (ת/2)**, תומך דווקא בתזת המאשימה שכן החבלה ממוקמת באזורי הבطن התחתונה, כשדברים אלוعلوم בקנה אחד עם הדברים שמסר **ע"ת/2**, אישר בעדותו כי המתלוננת נפלת בעבר ונגרמה לה חבלה, אך החבלה נגרמה לה באזורי الرجل (עמוד 28 לפוטווקול, שורות 17-16).
45. בסיכומה של נקודה זו יאמר, כי בשעה שקבעתי כי גרסתה של המתלוננת לפיה ה证实ה נגרמה לה כתוצאה מכך שהנאשפת בעטה בה בבטנה, (כפי שהיא מסרה הן בהודעתה במשטרה והן במהלך עדותה בבית המשפט); ובשעה שלא מצאתי להטיל ספק בגרסהו של **ע"ת/2**, המחזקת את גרסת המתלוננת לפיה כבר לមחרת האירוע, הוא הבחן במינו עניין בחבלה שהייתה מצוייה על בטנה של המתלוננת, כשהאחרונה סירה לו כי החבלה נגרמה לה כתוצאה מעשה של הנאשפת, ולא כתוצאה מנפילה (עמוד 24, שורות 17-26) - הרי שלא מצאתי לקבל את התזה החלופית, שהעלתה ההגנה. כשלגוסת המתלוננת לפיה החבלה נגרמה לה כתוצאה מהבעיטה שהפליאה בה הנאשפת בבטנה, ישנו תימוכין רבים בחומר הראיות, מצאתי כי התזה שאותה העלתה ההגנה לפיה יכול והוא נגרמה דווקא מנפילה, הינה חסרת כל בסיס מדעי, לא נתמכה בכל חזות דעת של מומחה, אינה מתישבת עם ההיגיון והשכל הישיר, ומהוות תזה תיאורית ספקולטיבית בלבד, הנשענת על כרعي תרגגולת, שאין בה כדי לעורר את הספק הסביר הנדרש בפלילים.
46. **חמשית**, מעבר לכל האמור עד כה, מצאתי כי לא ניתן לתת אמון **בגרסה הנאשפת** באופן התרחשות האירוע. לדידי (כאמר זה מכבר), גרסתה של הנאשפת בחקירתה במשטרה ובבית המשפט הייתה מתחמקת ומעורפלת, תוך שניכר כי היא הרבתה להיתمم, וניסתה פעמים רבות להתחמק ממתן תשובה לשאלות שאינן נוחות לה, מיעטה למסור מידע, וככל העידה באופן מתחמק, פתלタル ומעורפל.
47. וכן, הנאשפת קשרה את עצמה למקום ולזמן התרחשות האירוע, והסבירה כי היא נקלעה לויכוח עם המתלוננת בסלון הדירה, שככל צעקות וקללות (עמוד 31, שורות 10-21). בנוסף לאלו, הנאשפת אישרה כי נכון למועד האירוע יחסיה עם המתלוננת היו טובים (עמוד 32, שורות 6-7). יצא אפוא, כי טענתה של הנאשפת לפיה המתלוננת קיללה אותה בסלון ללא כל סיבה (עמוד 31, שורות 18-20; עמוד 32, שורות 15-17), מעוררת תמייה רבה. בנוסף לכך, הנאשפת מסרה בנשימה אחת כי מחד גיסא, יחסיה עם **ע"ת/2**, היו טובים נכון למועד האירוע (עמוד 35, שורות 1-7), ומайдך גיסא, כי המתלוננת **וע"ת/2** 'טופרים' לה תיק ומעוניינים להכניס אותה לכלא לא כל סיבה (עמוד 36, שורות 2-14; **ת/3**, עמוד 2, שורות 13-2), שבורי כי שתי טענות אלו סותרות זו את זו ואין יכולות לדוח בנסיבות אחת, ונעדרות כל היגיון פנימי.
- העדר ההיגיון הפנימי בגרסהה של הנאשפת והמניפולטיביות שבה היא נקטה ניכרים אף בכך שמדובר אחד, שהוא על ידי באט כוח המאשימה האם באופן כללי **ע"ת/2**, משקר בעודו, הלה השיבה כי **ע"ת/2**, אינו משקר (עמוד 35 שורות 23-24), ואולם, מצד שני, ולאחר שהווחתה בה כי **ע"ת/2**, מפליל אותה, היא בחרה לשנות את גרסתה וטענה שהוא אכן משקר (עמוד 36, שורות 1-5). כמו כן, הנאשפת מסרה במהלך עדותה (בתשובה לשאלת באט כוח המאשימה), כי היא לא הצעירה על מעשה או כי היא בכetta בפני יבגניה: **"ש: הוא אמר שאתה בכetta ואמרת שאתה מצטערת" ת: לא אמרתי לו** (עמוד 35, שורות 25-26), ובאותה נשימה כאשר היא נשאה

- שוב על ידי באת כוח המאשימה: "למה את צריכה להתנצל ולבכות בפני יבגני אם לא הרצתת לה?", הלה מסירה גרסה שונה לפיה: "תְּנַזֵּן כִּי רָבָנו" (עמוד 36, שורות 20-19), ובכך היא מעשה לא הכחישה שהיא בכתה והתנצלה על מעשה, אלא מסרה כי התנצלות והבכי כוונו אל ע"ת/2, ולא אל המתלוננת.
- כמו כן, הנאשמת סתרה את עצמה עת בחקירתה במשטרת היא מסירה כי ביום האירוע היא רבה קודם כל עם המתלוננת, ולאחר מכן היא רבה עם יבגני ואז הגיעה המשטרת (ת/3, עמוד 3, שורה 30), כפי שאף מסירה המתלוננת בהודעתה (ת/1, עמוד 2, שורה 29), עת במהלך עדותה בבית-המשפט היא טענה דברים שונים לפיהם, היא קודם כל רבה עם יבגני ורק לאחר מכן היא רבה עם המתלוננת, ואז הגיעה המשטרת (עמוד 31 לפורטוקול, שורות 18-21).
- עוד יצוין, כי בחקירתה במשטרת ציינה הנאשמת כי היא ריצתה עונש של מאסר בפועל כתוצאה **מעליות שווה** שהעלילו עליה, וכתוצאה משקרי של ע"ת/2 (ת/3, עמוד 2, שורות 13-12), ואילו בעדותה בבית-המשפט הסכימה הנאשמת כי היא הודהה במיחס לה בתיק הקודם (יבגנו היא ריצתה עונש מאסר), שכן היא ביצעה את המעשה שיחסות לה באותו מקרה, וכי לא העליו עליה עליות שווה (עמוד 36, שורות 23-26).
- כך גם, כשנשאלה הנאשמת בחקירתה במשטרת על פרטי האירוע, ועל אף שהיא נחקרה רק בשלושה שבועות לאחר התרחשותו, הלה השיבה פעמיים כי היא אינה זוכרת את פרטי (ת/3, עמוד 3, שורה 24; שורה 26), ומנגד, היא יודעה להסביר בנחרצות כי היא לא תקפה את המתלוננת בכך שהכתה אותה (ת/3, עמוד 3, שורה 34; עמוד 34 לפורטוקול, שורה 1).
- הנה כי כן, נכון הסתיירות שנתגלו בגרסתה של הנאשמת, והתרשםות לפיה גרסתה הייתה מתחמקת, פתלה, ונדרת כל היגון פנימי, ומנגד, התרשםותי מגורסתה המהימנה של המתלוננת והtimocin שנמצאו לה בחומר הראיות, מצאתי להעדייף באופן מובהק את גרסתה של המתלוננת לפיה, הנאשמת בעיטה בבטנה וגרמה לה לחבלת הנטענת בכתב האישום.
- ושישית, ובכל הנוגע **לplibת האירוע באשר לאגרוף שהטיחה הנאשמת בכתפה של המתלוננת**, יאמר שחרף מהימנותה שהשתרתה המתלוננת בדבירה בבית-המשפט והרשות לפיו ליבת דבריה של המתלוננת נוכנים הם (שכן וממילא אין מחלוקת על כך שהנאשמת הכתה את המתלוננת באמצעות ידה בין בהתחות אגרוף לכתפה ובין בהתחות סטירה לפניה), ולמען זהירות, מצאתי להעדייף את הדברים שהלה מסירה במהלך הودעתה במשטרת (לפיים מעבר לבעיטה בבطن הנאשמת הטיחה בה גם מכת אגרוף בכתף), על פני הדברים שהלה מסירה במהלך עדותה בבית-המשפט (לפיים הנאשמת סטרה לה), וזאת בהתאם לאמור בסעיף 10א(ג) **לפקודת הראיות**. דברים אלו אמרוים אף בצד העובדה שלאחר שהמתלוננת עומתה עם העובדה שבחקירתה במשטרת היא מסירה שהנאשמת הכתה אותה במכת אגרוף בכתף ולא סטרה על לחיה (מעבר לבעיטה בבطن), הלה השיבה: "**אני מתבללת אני לא יודעת. נתנה מכח וזהו... היא נתנה לי מכח, נכון. הראש שלי לא כבר לא פועל, אם כתוב אז אמרתי**" (עמוד 17, שורות 11-8) (ובכך כאמור זה מכבר הלה אישירה לעמלה את נוכנות הדברים שהיא מסירה במהלך הודעתה במשטרת).
- למסקנה זאת הגעתינו כאמור בשל העובדה שעדותה של המתלוננת בבית-המשפט ניתנה מעל שנה לאחר קרות האירוע, ואילו גרסתה במשטרת נמסרה כוינויים לאחריו, כשהדעת נותנת כי במועד זה זיכרונה על אודוט פרטי האירוע היה טרי יותר. אכן, לא נעלם מענייני כי מדובר במקרה של המתלוננת בעדותה בבית-המשפט (עמוד 17, שורות 15-16; עמוד 20, שורות 1-3), ומהמסמך הרפואי שהוזג לעיוני (ג/1) מיום 14.09.2021, עולה כי המתלוננת סובלת ממחלת שכחה מתקדמת. ואולם, משהודעתה במשטרת ניתנה ביום 25.10.2020, כשנה עברו למועד כתיבת המסמך הרפואי, הרי שמדובר הראיות לא ניתן להסיק כי היא סבלה גם בתקופה זו משיטין ברמה גבוהה. מה עוד, שגרסת המתלוננת לאופן התרחשויות האירוע כפי שנסתרה במשטרת נמצאה מדויקת ותואמת בסיפור המסתגרת שבה את גרסת הנאשמת (למעט המחלוקת בעניין התקיפה), **וניכר מכך שהמתלוננת בהודעתה במשטרת זכרה היטב את פרטי המקרה**.
- ויעיר, כי למסקנתי זו הגעתוי אף מן הטעם שהמתלוננת מסירה במהלך עדותה בבית-המשפט כי כתוצאה מעמלה

של הנאשמה לא נגרם לה דבר (עמוד 13 לפורטוקול, שורות 19-15), כבורי כי דבריה אלו של המתלוונת עומדים בנגדו לראיות שנפרשו לפני ובದash על צילומי החבלה שנגרמה לה (ת/2).

55. בהמשך לכך וכידוע, סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות קובע כי **לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי**

סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה. על פי הפסיקה, אמרת החוץ תיבדק בזיהירות, ותוביל להרשעה רק כאשר יש דבר לחיזוקה המהווה כ"תוספת לאמיןותו ולמהימנותו של מוסר האימה" (ראו לעניין זה, ע'פ 5617/15 מועצת מריסאת נ' מדינת ישראל (נבו, 27.07.2016)). לדידי, חיזוק ממשמעותי לאמرتה של המתלוונת במשטרה ניתן למצוא בצד הראיות שנפרשו לפני ובו, הדברים שמסר ע'ת/2, בעודו לפיהם הוא שמע צעקות ומריבה בין הנאשמת למתלוונת; כי למחמת היום הנאשמת התנצלה בפניו על שאירוע ובקשה את סלחתה של המתלוונת; גרסתו של ע'ת/2, לפיה הוא הבחן קלט בחושיו והבחן בו עניין בחבלת; צילומי החבלה שנגרמה למתלוונת; ובגרסתה רצופת התמיינות והסתירות של הנאשמת.

ה. סוף דבר

56. בסיכומו של עניין ייאמר, כיโนכה כלל הראיות שנפרשו לפני כפי שפורט בהרחבה לעיל, נוכח גרסת **המתלוונת** שהינה גרסה מהימנה, המתישבת והונמקת בריאות האחרות שהובאו לפרט, ובנה הדברים שמסר ע'ת/2, בעודותנו; תמנונות הצבע המתעדות את החבלה שנגרמה למתלוונת; ומנגד, גרסתה של הנאשמת שהינה מיתמתת ומתחמקת, רצופת תמיינות וסתירות, אשר בכללותה אינה מתישבת עם חומר הראיות - מצאתי לדוחות את גרסתה של הנאשמת; לקבל את גרסת עדי ה壯יה; ולקיים כי בمعنى הנאשמת התקיימו **היסודות העובדיים** הנדרשים בעבירות **תקיפת זkan הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 1363 לחוק העונשין, עת הוכח לפני ביום 23.10.2020, בשעה שאינה ידועה במדויק, בדירה, תקפה הנאשמת את המתלוונת שלא כדי בכר שבעטה בבניה של המתלוונת באמצעות רגלה והכתה אותה באמצעות מכת אגרוף בכתפה, וגרמה למתלוונת חבלה של ממש בגיןה בדמות המטומה בבניה.

57. באשר **לייסוד הנפשי** הנדרש לצורך גיבושה של עבירות **תקיפת זkan הגורמת חבלה של ממש**, הרי שהמחשبة הפלילית הנדרשת לצורך גיבושה של עבירות התקיפה בהתאם לאמור בסעיף 20 (א) לחוק העונשין הינה: "...
מודעות לטיב המעשה, לקיום הנسبות ולאפשרות הגריםה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטיו העבירה". בענייננו, ברוי כי הנאשמת הייתה מודעת לטיב התנהגותה ולעובדה שהיא בועתת ומכה באמצעות אגרופה את המתלוונת שהינה קשישה שגילה מעבר ל-65 שנים (כאמור בסעיף 1363 (ג) לחוק העונשין), שלא כדין. לגבי אפשרות התרחשות התוצאה, הרי שהיסוד הנפשי הנדרש הינו פזיות כלפי אפשרות התרחשות התוצאה, ולידי, אין ספק כי הנאשמת חזהה את האפשרות כי תוצאה מהטחת בעיטה ואגרוף במתלוונת (ובהינתן הבדלי הגיל, הגודל והחזקק בינהן), עלולה המתלוונת להיחבל, אך היא הייתה אדישה כלפי התרחשות התוצאה (וראו לעניין זה, ת"פ (מחוזי ת"א) 40228/03 מדינת ישראל נ' הררי גד (נבו, 30.04.2009) להלן: "ענין הררי"); ות"פ (שלום פ"ת) 15-08-24508 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו, 07.06.2017)).

58. ברוח הדברים האמורים, בהמשך לקביעתי לפיה הנאשמת תקפה את המתלוונת בכר שהיא הכתה אותה באמצעות מכת אגרוף בכתפה ובעיטה במתלוונת, הרי שיש מקום לקיים כי תקיפתה של הנאשמת את המתלוונת אכן גרמאל"חבלה של ממש", מושג שזכה בפסקה לפירוש רחב, ומשמעותו שתיה **פגיעה גופנית' מוחשית' כלשהיא** (ענין הררי, לעיל; ות"פ (שלום ב"ש) 3520/08 מדינת ישראל נ' כהן ארץ (נבו, 19.04.2009)). הרי כי המטומה בבטן, כפי שניתן להבחן מתייעוד החבלות בצעע (ת/2), מהוña פגיעה גופנית מוחשית.

59. **כל הטעמים שפרטו לעיל, מצאי להרשע את הנאשמת בעבירות של תקיפת זkan הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 1363 לחוק העונשין.
הצדדים מתבקשים כתעת לעזון לעניין העונש.

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ג, 31 אוקטובר 2022, במעמד

הצדדים.